

antages at være barnets tarv at have både en far og en mor – en udtalelse, der kommer fra Centret for Menneskerettigheder.

Længden for opbevaring af frosne æg er en vigtig ting, og der er forslag, der går lige fra 1 år med dispensationsret og op til 5 år. For at give lidt bedre tid til behandlingen mener jeg, at 2 år er den rette længde. Det svarer til en stor del af de henvendelser, vi har fået udefra.

Præimplantationsdiagnostikken, ægsorteringen, mener jeg er mest hensynsfuld over for, at man kan konstatere, at en undersøgelse af æg viser, at en kendt arvelig alvorlig sygdom kunne være til stede.

Mikroinjektion nævner jeg, fordi en af de meldinger, vi har modtaget udefra, er meget positiv og præget af seriøsitet. Derfor mener jeg at kunne stemme for denne metode.

Der er også nogle regler for donationen, som jeg synes vi skal være opmærksom på, og det væsentlige er vel, at anonymiteten bevares.

Min grundlæggende holdning er, at barnets tarv er afgørende, og at familien skånes mest muligt, hvis man kan konstatere en alvorlig arvelig sygdom. Disse vil være afgørende for min stillingtagen til ændringsforslagene.

Som forslagsstiller sammen med andre socialdemokrater til en aldersbegrænsning på 40 år til adgangen til kunstig befrugtning, hvor grænsen gælder såvel for mænd som for kvinder, kan jeg sige, at grænsen er den samme som ved adoption, hvor afstanden mellem forældre og børn ikke må være over 40 år. Og det er af hensyn til barnet, så dette vil få en opvækst hos forældre, der ikke er i nærheden af pensionsalderen, når barnet er teenager. Det mener jeg er et krav, man kan stille, når det offentlige lægger ressourcer til.

Hvad angår tanken om, at man skulle kunne betale sig fra reglerne på privatklinik, må jeg minde om, at loven henvender sig til læger, uanset hvor disse er ansat. Jeg finder heller ikke, at det her er rimeligt at bringe økonomi ind i billedet.

Det skal nævnes subsidiært, at hvis vores forslag om en aldersgrænse for mænd og kvinder på 40 år ikke bliver vedtaget, har vi stillet et forslag, hvor grænsen på de 40 år alene gælder for kvinder.

Sluttelig skal jeg henlede opmærksomheden på Sundhedsudvalgets socialdemokratiske medlems betænkning bidrag. Vi finder det væsentligt, at inden loven revideres om 2 år, skal der findes en mulighed for, at andre aspek-

ter end de lægelige indgår i vurderingen om indstilling til behandling, således at det kommende barns tarv prioriteres højst.

Der er mange andre ændringsforslag, men efterhånden som debatten løber, vil vi kunne deltage i synspunkter om de enkelte.

På baggrund af de mange stillede ændringsforslag vil det være hensigtsmæssigt at få lovforslaget tilbage i udvalget, og det anmoder jeg hermed om.

Margrete Auken (SF):

SF skriver i sit betænkning bidrag, at hele spørgsmålet om kunstig befrugtning både stilles og besvares forkert. I stedet for at gøre barnløsheden til en sygdom, der kræver medicinsk behandling ud fra den tankegang, at det er en ret at få børn, bør samfundets primære hjælpeopgave være at hjælpe de mennesker, der ønsker børn, til adoption af nogle af de mange forældreløse børn i verden, som har hårdt brug for forældre.

Er der en tendens til ringere frugtbarhed – og det er der jo – så er det ikke den enkelte, men samfundet, det er galt med, og det er derfor dér, der bør sættes ind, hvad enten problemet er socialt eller miljømæssigt eller skyldes noget helt tredje. Vi mangler meget forskning i dette problem, og det skal ikke løses ved tekniske fiksfakserier.

Når vi har stillet forslag om helt at ophøre med reagensglasbefrugtningen, skyldes det ikke, at vi har voldsomme betænkeligheder ved selve metoden, som for kvinder med lukkede ægledere unægtelig kan være ganske fiks, ligesom vi jo ikke drømmer om at antyde, at der er noget galt med børn undfanget ved reagensglasbefrugtning. Vi vil godt have slået fast, at i sig selv og isoleret betragtet er det jo ganske smart.

Problemet opstår ved, at der, når først ægget er ude af kvinden, åbnes for en sand syndflod af indgrebsmuligheder. Området synes ustyrligt. Det hjælper ikke, at man, som nogle gør, prøver at begrænse det til indgreb, der har et ædelt formål, for det er næsten umuligt at finde nogle, der ikke kan finde et ædelt formål med næsten et hvilket som helst indgreb – sådan set også dem, vi faktisk forbyder i forslaget, som alle er enige om at forbyde – det er en smal sag at finde ædle begrundelser, for at det skal være muligt at foretage et indgreb, hvis det er det, det drejer sig om. Så det hjælper ikke ret meget.